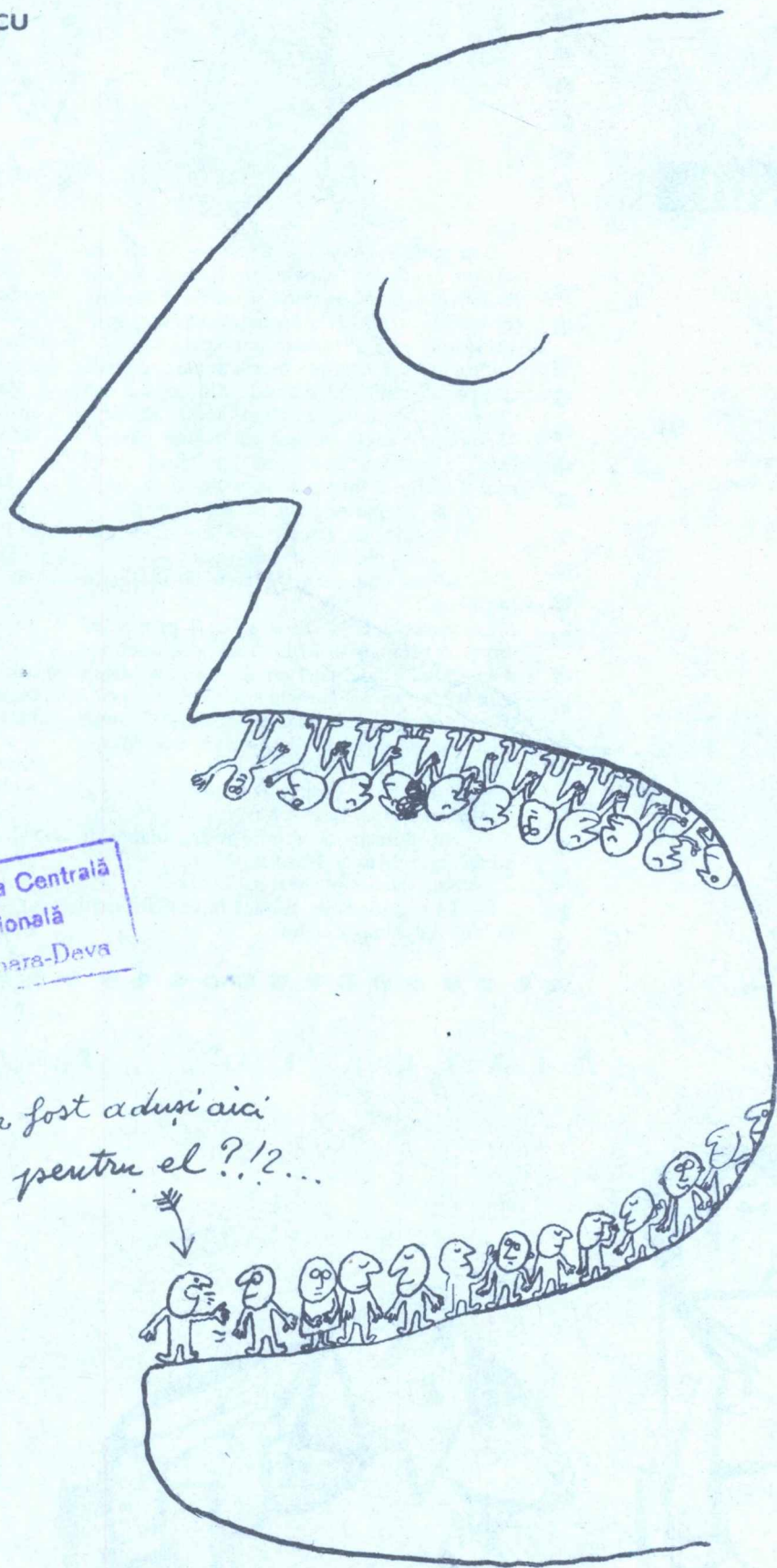
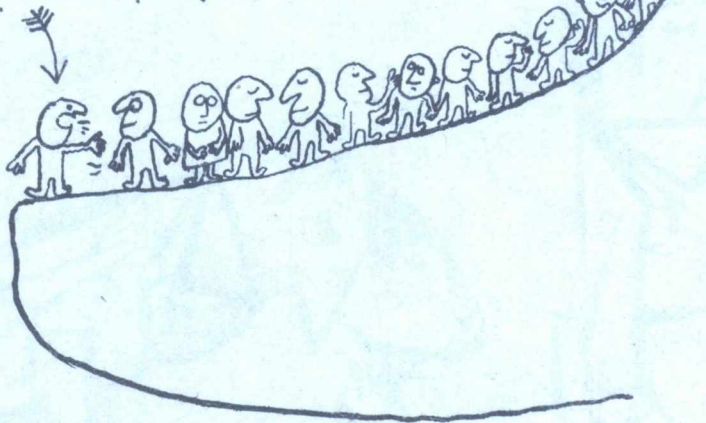

IOSIF TEODORESCU

Biblioteca Centrală
Regională
Huednara-Deva

*Si noi toti am fost adusi aici
sa mestecam pentru el?!?...*

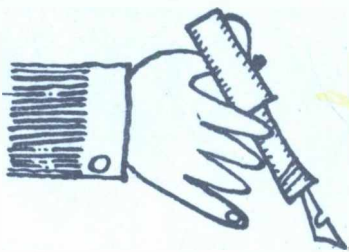
urzica

Tovarășul HIRTĂGĂ

ia cuvîntul

*Cuvîntule, de unde vii
apărat de-abstracțiune?
tu mă ridici, ca prin minune,
pe două tălpi de... energii, —
și pe de-asupra,
triumfal,
mă-ncolonezi, ca la paradă,
în proaspătul «proces-verbal»...*

*Să vină,
cine vrea să vadă, —
că umărul l-am pus și eu
acolo
unde-a fost mai greu, —
și c-am urnit
cu forță-activă
o... semnătură
la arhivă!...*

PETRU VINTILĂ

COLIVIA CU STICLETI

OARE TUCUREL VA DEVENI SCRIITOR?

S-ar putea — doamne ferește — să ajungă scriitor, deoarece săptămîna trecută a luat un patru la limba română și azi de dimineață mi-a arătat triumfător carnetul de note, spunîndu-mi: «l-am reparat cu un șase».

Oricum, dar acut al observației are, dovadă că privind cum cad frunzele din copacii uzi de ploile toamnei, a făcut acest aforism: «toamna, frunzele visează să devină păsări». Dar, să vă mai spun una: mergînd cu el prin Cișmigiu, ajungem la sectorul zoologic și numai ce mă trezesc că mă întreabă:

— Tăticule, ce gîscă-i asta așa de mare?

— E un pelican, dragul meu.

— Aoleo, cită cerneală trebuie să fie în burta lui...

La vîrsta de opt ani a scris și prima filă dintr-un roman istoric. Iată documentul: «Generalul Mac Fer Lan se întorcea obosit frînt de la una din luptele sale. Trecînd printr-o pădure îi ieși înaintea o ființă bătrînă călare pe-o mătură. Pasă-mi-te era Muma Pădurii. Ea îi zise:

— Bună ziua Mac Fer Lan!

— Bună ziua, zise el.

— Nu dorești să rămii peste noapte la mine? zise Muma Pădurii.

— Nu, căci sint grăbit.

— Te rog să rămii, fiindcă în castelul meu se află și Zina Zinelor.

— Este frumoasă? întrebă Mac Fer Lan.

— Ca diamantul! Taie sticla! zise Muma Pădurii.

— Rămîn, dar învață-mă cum să-i cer mina de nevăstă, zise Mac Fer Lan, îndrăgostit pe dată...

Acum a trecut la proze polițiste. A început un roman intitulat «Soluția ucigătoare din Wilhelm Tell».

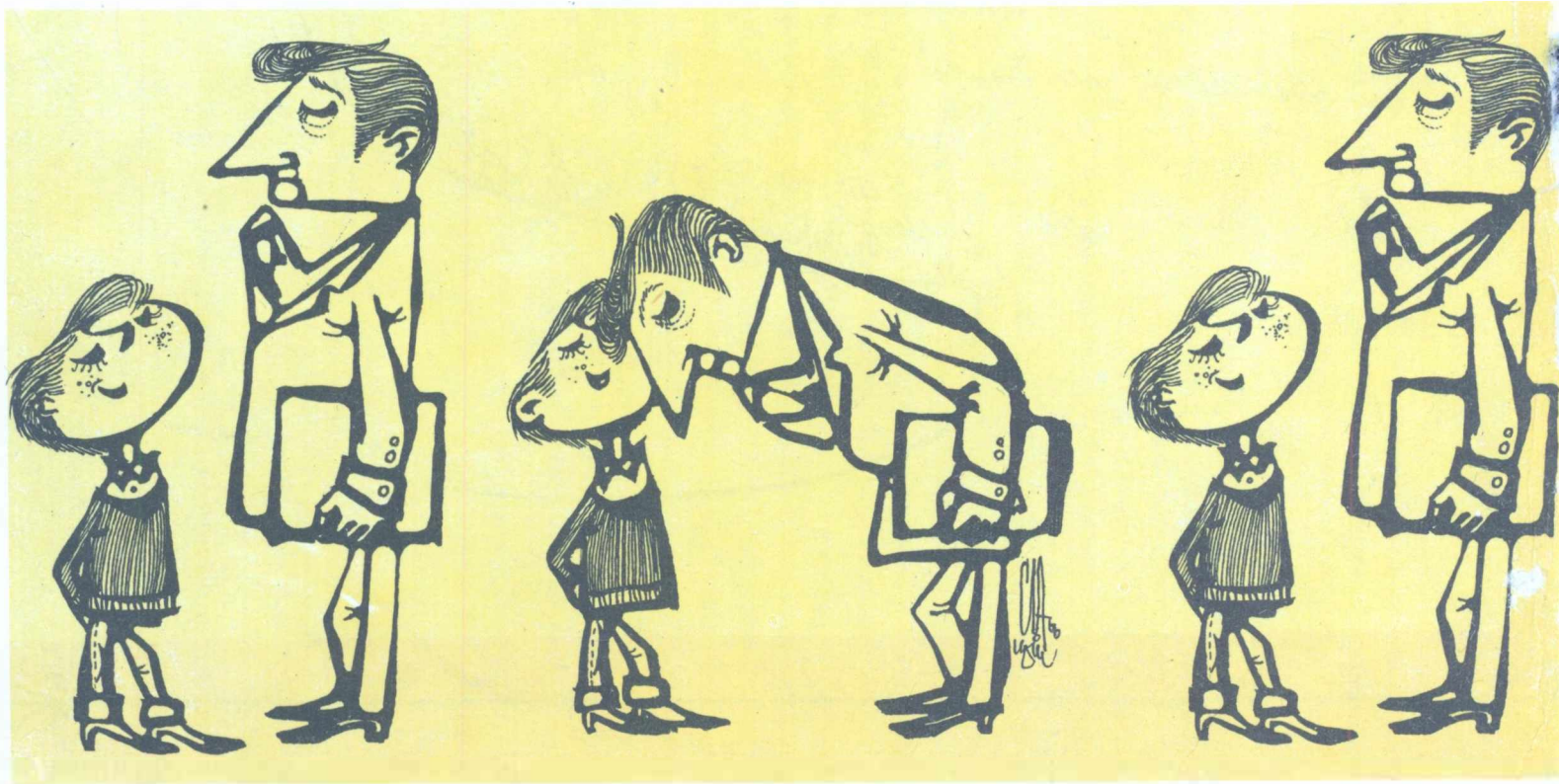
Imitîndu-l pe tat-su, încearcă să-și însușească singur încercările literare. Desenul alăturat se intitulează «Dupsi» și a fost menit să illustreze această schiță urmuziană:

«Dupsi era un cățel de pîslă, nu de usturoi, dar șmecher cum nu se există. O dată am mers cu el la plimbare și ne-a ieșit înaintea un dulău adevărat.

— Mi-e frică, a zis Dupsi tremurîndu-și ochii de mărgele și m-a rugat pe mine să fac «ham-ham» ca să-l alung pe cel ciine adevărat. Ciinele a fugit, dar presimt că tata o să-mi dea nota doi pentru această compunere. Ce ție și cu criticii ăștia literari! Într-o închipuire că ei te fac scriitor...»

Țucurel, să nu te superi că te-am dat la «Urzica», doar ai simțul umorului. Asta știu din ziua cînd, oprindu-te în fața unui plop și observînd cum freamătă frunzele sale ai exclamat: «Ia te uită, tăticule, cum aplaudă popul ăsta!...»

BĂIATULU' „TATA”

— Să vii mîine cu tat-tu!

— Lasă, trec eu pe la dumnealui!!

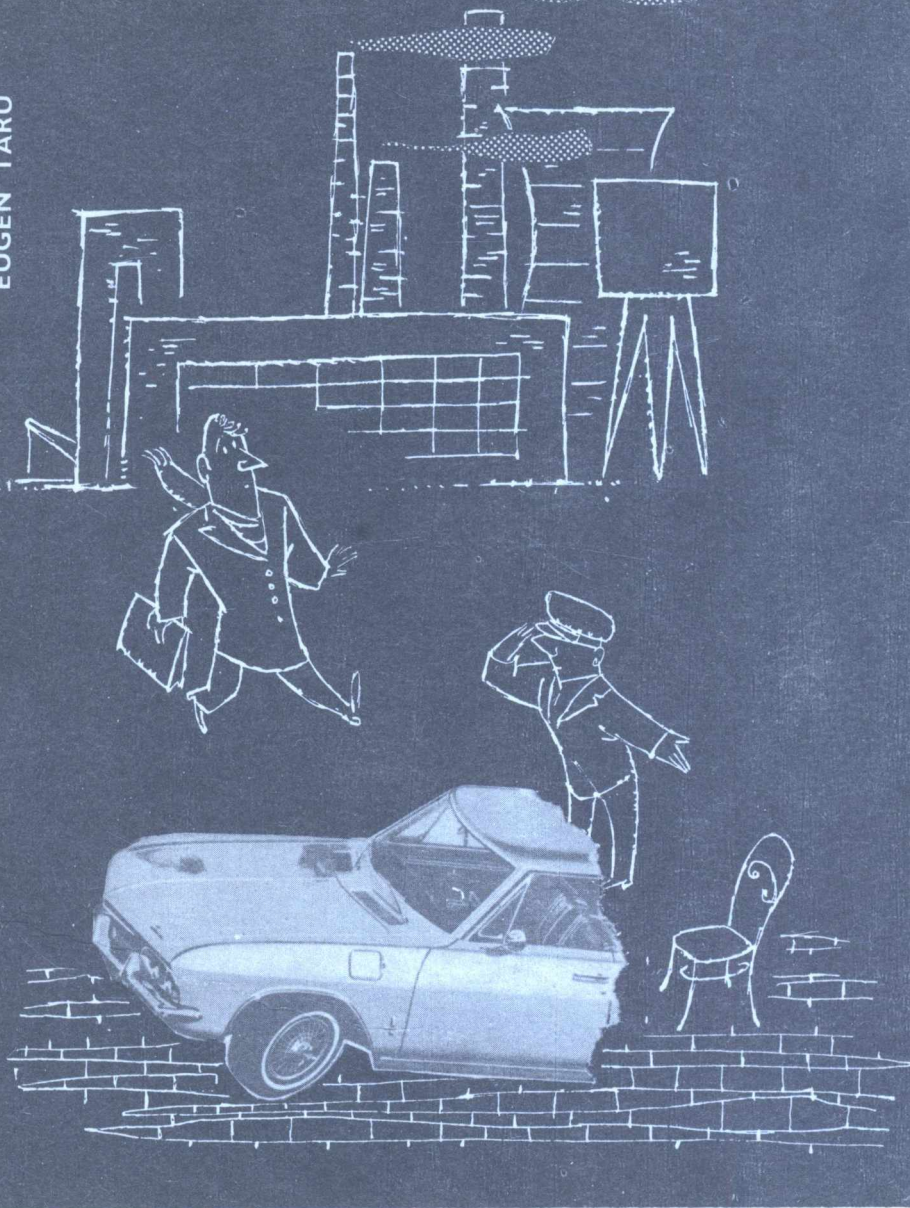
TUDOR MUȘATESCU

OAMENI, PLANTE ȘI ANIMALE

„Din carnetul unui vechi
vânător“ (Sfaturi pentru
un începător)

- Când ochești, pușca se ține totdeauna cu țeava înainte.
- Patul puștii nu se întrebuițează pentru dormit.
- Ca să ajungi un bun vânător de «lei», trebuie, în prealabil, să înveți să împuști francul.
- Dacă îți iese un iepure drept în față, nu te speria. Iepurii nu mușcă.
- Niciodată să nu te întorci de la vânătoare cu pușca plină și cu mina goală.
- Nu te lua după isprăvile altor vânători. Unul spunea într-o zi că a împușcat un iepure, cit un măgar de mare. Și, de fapt, era chiar măgar.
- Ca să ajungi un bun vânător, trebuie să ai, în sufragerie, cel puțin un tablou cu o scenă de vânătoare. Și, în antreu — neapărat — un cuier din coarne de cerb.
- La vânătoare de zburătoare, nu uita că acestea nu stau pe loc, nefiind împăiate.
- Să nu închizi ochii când tragi cu pușca, fiindcă vînatul vede și își ia măsuri.
- Dacă se întâmplă să-ți treacă vreun iepure printre picioare, cheamă-l îndărăt cu frumosul. Și dacă nu vine, înjură-l ca la ușa cortului.
- În dragoste, nu e destul să ochești o fată pentru a-ți ajunge ținta.
- Cele mai obișnuite vânători sînt cele de situații. Și sînt permise în toate patru sezoanele.
- Când vrei să vinezi nevasta altuia, se întrebuițează glonț de cerb.
- La vânătoare de lupi, să nu fii miel.
- Pentru o coadă de vulpe, poți să ajungi fruntea vânătorilor.
- Nu vîna capre negre cînd știi că îți pot sări peste posibilități.
- Cînd povestești despre vînătorile tale din junglă, nu strică să vezi și un film documentar, în prealabil.
- Iepurii se împușcă pentru prieteni și vulpile pentru neveste.

EUGEN TARU

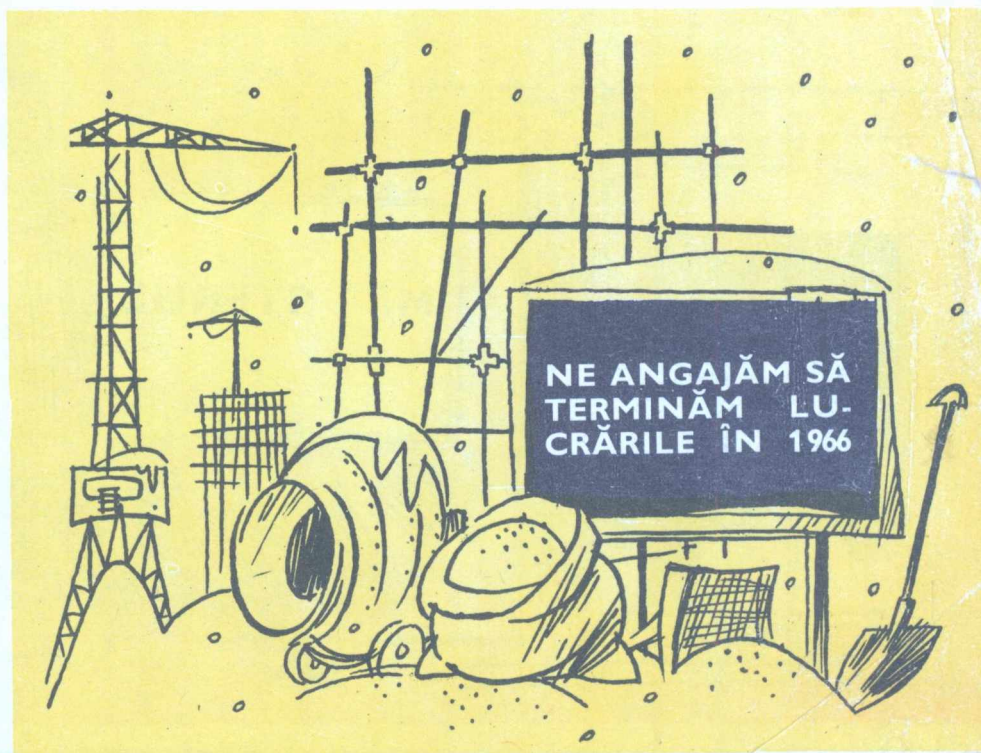

— Știți, tovarășe director, în uzina noastră utilajele funcționează numai cu 50% din capacitate!

Cînd documentația nu este predată la timp.

CINE ESTE VINOVAȚUL ?

A. POCH

Dezlegarea misterului în pagina următoare

CRONICA

SURPRIZA PROSPECTULUI

Avem în față un fel de prospect însoțit de câteva instrucțiuni privind utilizarea mașinii de călcat poloneze «Nowa Deba C.28». Se zice că mașina în chestiune conține o serie de sur prize tehnice ca: regulator de temperatură între 60—230 grade, virf aerodinamic demontabil, piese de schimb etc. Dar cea mai interesantă surpriză este însăși textul instrucțiunilor din care cităm introducerea:

Fierul de călcat produs de noi pe care l-ați cumpărat, datorită acestei potrivite puteri și înmontării regulatorului temperaturii asigură întrebuințarea electrică cu economie și obținerea temperaturilor medii a călpei în marginele 60—230°C, ce face posibil călcarea tot felurilor de țesături întrebuințate în casă.

Cităm în continuare și instrucțiunea nr. 2:

În cazul diferitelor grăsimi al țesăturilor de un fel la început se calcă țesăturile subțiri stabilint discul cu începutul denumiri țesături potrivite țesăturii calcatei față de săgeată și împreună cu creșterea grăsimii țesăturii calcatei, se înverțește discul spre sfârșitul scrisului.

După cum se vede, totul este citit și poate de clar! Numai un singur lucru nu este suficient de clar și amuzant: cum pot lăsa forurile noastre de resort să circule nestingherită în astfel de proză criptografică, al cărei ermetism cu siguranță că va sufoca de invidie pe cine știm noi.

În lipsă de stilizatori, s-ar fi putut hotărî ca prospectul în chestiune să circule mai bine în versiunea originală. Tot s-ar mai fi găsit cineva care să-i înțeleagă textul, pe cînd așa socotim că nu există absolut nici o șansă.

ÎN JURUL UNEI ANIVERSĂRI

Hortensia Papadat Bengescu, subtila și pătrunzătoarea analistă din romanele «Balaurul», «Concert de muzică de Bach», «Drumul ascuns» și «Rădăcini» ar fi implinit în cursul lunii decembrie 1966, 90 de ani.

Cu acest prilej H. Aramă scrie în revista «Săteanca» din 12.XII.1966 câteva rînduri comemorative din care extragem:

«Dacă nu ar fi fost inzestrată cu un frumos talent literar, viața Hortensiei Papadat Bengescu ar fi fost exemplară pentru o anumite categorie de femei din trecutul apropiat al României».

Cu alte cuvinte trebuie să înțelegem că viața romancierei nu poate fi dată ca exemplu pentru că ea la un moment dat a scrîntit-o, apucîndu-se netam-nesam să scrie romane, nuvele, poezii și chiar piese de teatru.

Femeile de totdeauna au fost mîndre de succesele artistice ale semenelor lor. Trecerea din viața casnică în viața publică însemna o formă de eliberare din inegalitatea relațiilor matrimoniale. Aceste femei puteau fi cel mult invidiate, în nici

un caz reprobate, așa cum crede H. Aramă. Dezaprobarea atîngea numai pe cele care nu-și justificau evadarea din viața menajeră. Dar scriitoare ca Elena Farago, H.P. Bengescu, Otilia Cazimir, Ticu Arhip, Maria Banuș, Magda Isanos etc., au fost întotdeauna înconjurate de respectul și admirația contemporanilor lor.

În continuare, aflăm pentru ce H.P. Bengescu s-a apucat de scris: «În jurul ei zumzăiau cuvintele, sunetele se cereau înșirate în fraze, coliere miraculoase...»

Iată-ne deci în plin «letrism»! Nici Isidor Izou nu și-ar fi explicat mai limpede procedeele prin care a scris:

Aba ebe babu babiba bebi... etc... Parcă nu prea seamănă cu H.P. Bengescu.

«Așa s-a descoperit pe sine o mare scriitoare», ne spune H. Aramă. Partea importantă stă însă în faptul că și alții, ca E. Lovinescu, G. Ibrăileanu, G. Călinescu, au socotit-o o mare scriitoare.

Din fericire autoaprecierea nu este totdeauna suficientă pentru o victorie artistică. Ce-ar mai fi dacă n-ar fi așa?!

PREA MULTĂ CLARITATE!

«Lucașărul» nr. 51 (242) publică un scurt cîntec de faun, poezie de un delicat erotism, asemănătoare unui desen subțire pe o amforă elină.

Numele autorului debutant tre-

buie reținut: Emil Brumaru. Poezia de asemenea:

CÎNTEC DE FAUN

*Scaeiți se sărută ușor cînd bate vîntul,
E-o sfișiere crudă de fluturi în lumină,
Izvoarele spre alte izvoare se înclină
Și Chloe după maluri își leapădă
vestmintul.*

*Ascuns în buruiene n-o să-ți mai cînt
din flaut
N-o să-ți mai spun poeme. Poemele-s
cuvinte.
Sînt faun și e timpul prin scorburi să
te cau
Ca să te frîng în iarba înaltă și
fierbinte.*

Dacă poezia citată este de o claritate clasică, prezentarea poetului trebuie oricum să compenseze abuzul acesta de limpezime neobișnuită în stilistica revistei. Așa că putem reproduce câteva explicații în legătură cu arta poetică a noului poet Emil Brumaru:

«Există alții (poetii n.n.) care fac primii pași, alegîndu-și o tematică de afinitate unde să fie posibilă din capul locului o armonizare a substanței cu limbajul, urmînd să aprofundeze inspirația treptat pe ambele dimensiuni. Acesta este cazul tînărului poet Emil Brumaru...»

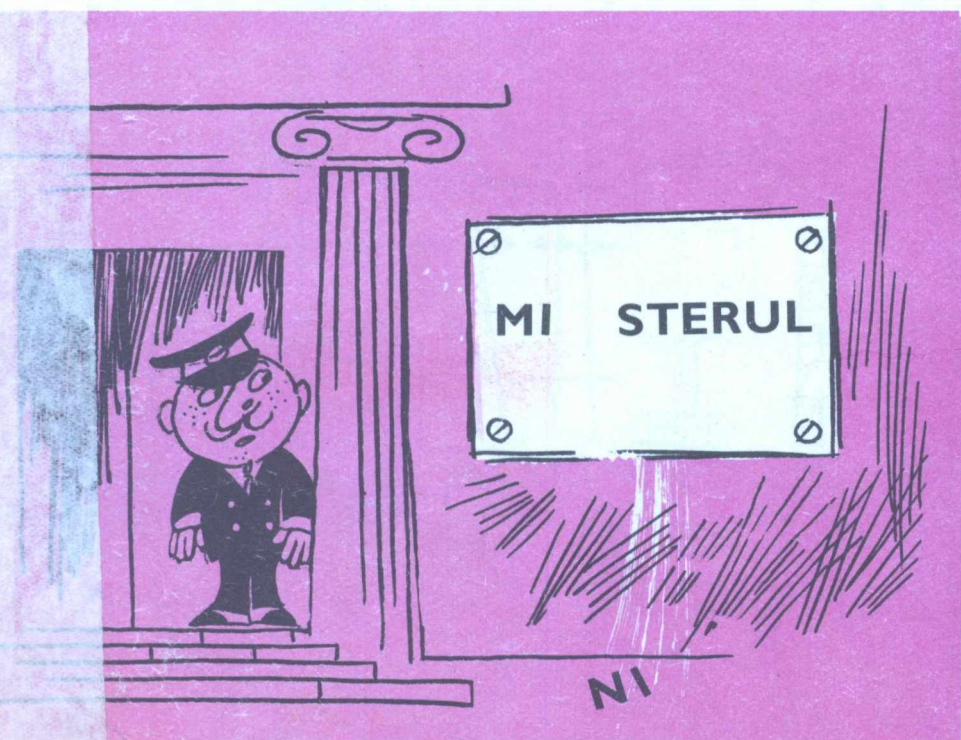
Ia uite-te domnule cît era de elementară chestia cu cele două di mensiuni ale inspirației!

În 1957, ca și în 1967 de altfel, funcționa la Brașov o fabrică de cauciuc. Într-una din halele acestei întreprinderi numită, nu știu de ce, «Bambury», din cauza specificului muncii plutea în aer un praf numit negru de fum.

Asta se întîmpla tot în 1957. Și pentru că în această hală să nu mai plutească decît aer curat și voie bună, conducerea fabricii a comandat un utilaj special denumit «filtru de aer», care să absoarbă antipaticul praf. Comanda s-a făcut, ați ghicit... în același an de grație 1957. Frumosul filtru de aer a fost livrat, recepționat și, bineînțeles, achitat. Odată întocmite formele, utilajul fu depus cu toată pompa într-un cotlon uitat al întreprinderii. Au propus cîțiva salariați ca în părăsitul cotlon să se pulverizeze din cînd în cînd niscai negru de fum pentru că, în felul acesta, filtrul să nu-și uite atribuții sale de bază.

Și asta tot în 1957 s-a întîmplat. Altcuiva nu s-a mai petrecut la fabrica de cauciuc în acel an. Decît că a sosit Anul Nou, anului 1958. Oamenii din hala «Bambury» și-au urât

EPIGRAMME

de N. CREVEDIA

Unui perfid

Întocmai ca un agronom
El te tratează ca pe-un pom
Te curăță, îți toarnă apă
Și când e cazul te și sapă.

Unei îndrăgostite

Îl iubesc cu tot nesațul
(Dragostea îmi e stăpîna)
Tandru el îmi cere brațul,
Nu și mina!

Unei amatoare de literatură

Blondina noastră-atît de umblăreață
Îți vine, nu știu cum, s-o dai de-a dura.
S-a încurcat cu-atîția inși în viață
Și-acum încurcă și literatura.

Unei perechi

Este omul frumușel
Soața lui geloasă este.
El mereu după neveste
Și nevasta după el!

Unui procesoman

De-l provoci cu-o epigramă
Dînsul nu te bagă-n seamă
Dă-ți răspunde cîte-odată
Dîndu-te în judecată.

CALOMNIATORUL

I. AVIAN

UȘI... FUM

nătate, fericire și filtru de aer...

Oamenii din hala «Bambury» și-au urât
nătate, fericire și filtru de aer.

Oamenii din hala «Bambury» și-au urât
nătate, fericire și filtru de aer.

Nu, dragi cititori, nu e nici o greșeală de
par, iar materialul n-a fost scris de vreun
redactor cu chef... Nu. Oamenii cu pricina
au urât cele de mai sus eșalonat: și în 1957,
și în 1958, și în 1959, și în 1960. Din acele
urări nu s-au îndeplinit decît primele două
în fiecare an.

— Măi tovarăși, se poate? intervenea cineva
în conducere. Tocmai acum de revelion
indicați asemenea probleme? Jos cu negrul
de fum! Sus cu negrul virtos! Prozit!

În 1966, fabrica de cauciuc a sărbătorit
într-un cadru festiv o impresionantă aniversa-
re: zece ani de la intrarea pe poarta fabricii
a filtrului de aer. Cu acest prilej, lada cu
prețiosul conținut, purtată pe umeri de cei
mai activi și mai operativi dregători din
conducerea întreprinderii, a fost depusă în
mijlocul curții. Un factor de răspundere al
unității, cu ochii înlăcrimați a încercat să

țină un patetic și cuprinzător discurs: «To-
varăși!»

Și atît. Apoi l-a podidit plînsul.

În exclamațiile de bucurie ale celor din
hala «Bambury» — oameni cu timplele albite
de trecerea celor zece ani și cu fețele bronzate
de trecerea negrului de fum, — capacul lăzii
a sărit cît colo iar bătrînul filtru de aer urma
ca, dintr-o clipă în alta, să fie redat omenirii...

— Mai intîi o mică formalitate! se auzi
o voce. O a doua recepție.

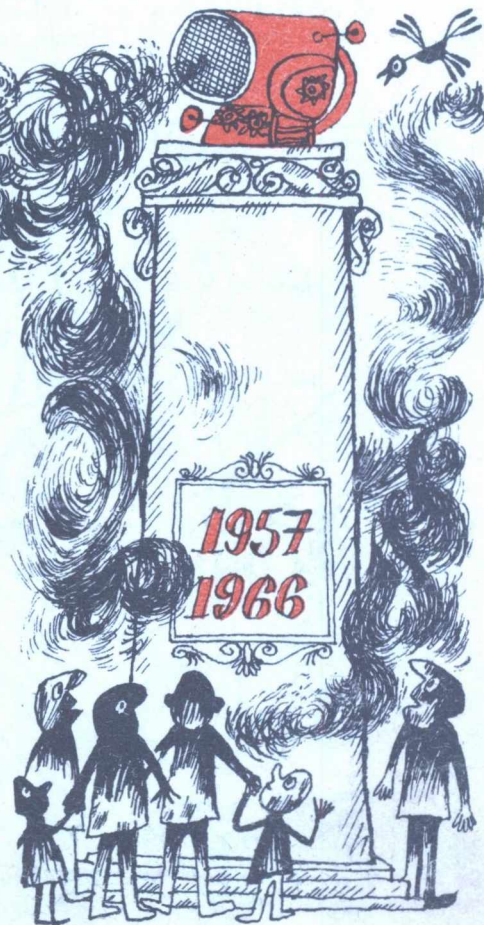
Proaspăta comisie injghebată, a făcut rapid
recepția și Ura! Ura! Ura! filtrul de aer,
cu viteză de rachetă, a aterizat din nou în
fundul lăzii, peste care capacul s-a așezat
pe veci.

Filtrul era incomplet și mai cu seamă
depășit din punct de vedere tehnic...

Propunem ca la intrarea principală a fa-
briicii de cauciuc să se ridice o statuie a fil-
trului. Pe postament să se graveze:

«1957 născut — 1966 îngropat de viu».

Iar dedesubt să se adauge neapărat și:
1.41.11. Telefonul întreprinderii. Pentru e-
ventuale amănunte suplimentare.

Cenaclul din Cămpineanu

Iarnă, frig și opt și jumătate.

O scară cu nu știu cite trepte îți scoate sufletul amărit de poet, pe care, ca să nu ți-l pierzi, îl ții cu palma strinsă lângă portvizitul chior ca pe-o scrisorică de dragoste.

Treci de redacția revistei «Lumea Copiilor» și ajungi la al doilea etaj, în paradisul «Sburătorilor». Grea ascensiune. În urma ta o doamnă (neapărat pălărie cu fructe) își urcă, răsuflând greu, reumatismele — ruc-sacurile virstei. În spatele ei un ținț de poet, numai dinți de lapte și emoție, calcă binișor, se oprește la fiecare treaptă, răsuflă de parcă ar merge la ghilotină și își șterge, tot la fiecare treaptă, atent, bombeurile pantofilor. (Și-o fi dat corigențele?)

Înăuntru, dincolo de ușă, reze-mat de sobă, cu miinile ca două piini integrale, maestrul Lovinescu, numai miere și zîmbet, patronează. La prima impresie, cînd îl vezi, munte nins, zîmbind cu atita bonomie, îți vine să-l apuci de gușă și să te guduri pe lângă el, fandosindu-te: «Tanti, dă-mi o bomboană» sau «Bunicușule drag, ce mai e prin Fălțușeni?»

— Ia loc, domnule Gemi Zamfirescu!

— Ia loc, scumpe domnule Aderca! Pofțiți! Pofțiți!

În jurul biroului și sobei de racotă, auditorii sint ca scaunele. Adică fără urechi și de lemn.

Cazi la timp.

Generalul Văitoianu, cel mai vechi pensionar al cenaclului, citește o piesă de Ludovic Dauș.

Profesorul Ramiro Ortiz ascultă atent. Ludovic Dauș, autorul se uită circular, așteptînd zimbete: place, place, nu? Pe după ușă, Alexandru Sahia, întors de curînd de la mănăstirea Cernica, unde încercase să se călugărească ca să-l imite pe marele său inaintaș Tudor Arghezi — își pipăie fericit nodul cravatei.

— Altă viață, Șuluțiu, și eu care îmi pierdeam vremea la Cernica, lângă frații Macaon și Trifilie.

Criticul Octav Șuluțiu își ține didactic între degete degetarul milimetric și stacojiu al nasului și aprobă.

— Păi vezi! Lași tu «Rampa» pentru Cernica.

Novelistul George Doru Dumitrescu, cu melancolii nemîngiate ascunse sub bagaua ochelarilor, don juan al cenaclului, flirtează cu o proaspătă poetă. Noua Bastilie feminină se numește Iavona. Atît: Iavona. Poeta comite versuri proaste, are ascuns în sertarul măsuței de noapte un roman dens (vreo 800 de pagini) și merge pe stradă șleampătă, de-abia tirîndu-și pantofii, cu o geantă enormă prinsă de umăr, ca vinătorii de munte după marșuri forțate. (Cică geanta e plină mereu cu elegii, sonete și ode în versuri albe).

Scrie îngrozitor demoazela, dar asta nu contează, ușile cenaclului sint deschise pentru toți: și buni și răi. Să vie cît mai mulți, e de părere maestrul Eugen Lovinescu.

Într-un colț retras, Eugen Jebeleanu, proaspăt autor al volumului

«Inimi sub săbii», își răsucesce iata-ganele mustății. Alături, poetul simbolist Simion Stolnicu face zimbre. E gelos pe succesele prozatorului Doru Dumitrescu.

Pe divanul din fund, rezervat cucoanelor, pietrificat și șolemn ca un pașă, ținînd în mină, cu trei degete, o crizantemă, simbol al lirismului său debordant, se lăfăie poetul N. Crevedia.

Din moment în moment aștepti să-i plesnească vreo vină a gîtului încins sub presiunea unui guler de celuloid. Mura Prigor, poetă și ea, îl întreabă de complezență:

— Ce mai scrii, domnule Crevedia?

— Numai versuri geniale, madam.

Dar generalul Văitoianu a terminat de citit un act și auditorii și-au schimbat pozițiile în tranșeele canapelelor sau pe scaune, trăgînd cu nesaț din țigări. Maestrul Lovinescu și-a reluat locul la birou și discuția începe.

— Hei, ce părere ai, Bebs?

— Hai, Ticu Arhip, curaj! Ești autor dramatic.

— Aderca, nu spui nimic?

— Domnule George Zamfirescu, pronunță-te!

Ca de obicei, maestrul nu are primul o părere. O așteaptă pe-a celorlalți. Păcat, azi nu a venit necruțătorul Ion Barbu. Deci Mircea Damian, ca să-și țină rangul de umorist macabru, lansează două spirite sleite, Ticu Arhip face o remarcă și profesorul Octav Șuluțiu subliniază pedant niște observații filo-

logice.

— Vasăzică — remarcă maestrul — astă seară nu avem critici — și caută pe sub ochelari pe Pompiliu Constantinescu sau silueta firavă a lui Șerban Cioculescu.

— Dar noi, ce sintem? — se revoltă Peltz, directorul revistei «Zodiac», sărînd tașoș de lângă mustața spilcuită a doctorului Virgil Monda.

— A dumneata ești altceva — suride maestrul — dumneata ești Balzac, și dînsul — arătînd spre Virgil Monda — e Axel Munthe.

Glumeț, citeodată, maestrul.

Dar maestrul trece mai departe, rîzînd:

— Ei, domnule Cicerone, te vezi rar, nu citești nimic... Ei, domnule Radu Boureanu, cum e cu «Fata din umbră»? Vreo traducere nouă din «Essenin», domnule Zaharia Stancu? Poftim la birou. Nimic? Jebeleanu! Eugen Jebeleanu, nu vrei să citești nimic nou? Mulatra. Ce mai face mulatra de la Colos? Ce-i asta, domnilor? Grevă? Domnule Neagu, citește-ne ceva cu domnișoare, să mai ridem, poftim, doamnele de abia așteaptă. Secetă mare! Ce e asta? Dumneavoastră de pe lângă ușă, apropiați-vă. Curaj! Hai! Curaj!

Pe lângă ușă se inghesuiesc cei mai proaspeți «sburători», numiți de ceilalți «liboboci» și «mistagogi». «Libobocii» tipăresc tot felul de reviste intitulate: «Licurici», «Bobi», «Cristal», «Alge», «Răboj» etc. Ei reprezintă «furișii» epocii, lipsiți de plete

(continuare în pag. 10)

De la stînga, rîndul de sus: Eugen Lovinescu, Ramiro Ortiz, Ludovic Dauș, Mircea Damian, George Zamfirescu, Mura Prigor, Ion Călugăru, Ion Barbu, Bebs Delavrancea și Ticu Arhip. Rîndul de jos: Artur Văitoianu, trei «liboboci», I. Peltz, Eugen Jebeleanu și Neagu Rădulescu.

— Și d-voastră tot naufragiat?

FĂRĂ CUVINTE

VOCEA DE LA RADIO:

— Și-acum melodia «Se-ntorc vapoarele»...

— Dacă te mai prind cu fata mea, te dau pe mîna piraților!

DIN LUMEA ANIMALELOR

Întreprinderea pentru valorificarea produselor agricole Cluj, pe numele ei rebusistic IRVPA, a organizat diverse gospodării anexe unde iau naștere, cresc, se dezvoltă, ca să moară apoi eroic în crățițile și pe grătarele noastre, batalioane de găini, rațe, găște și batali. Iată însă, că în unele cazuri, batalii s-au arătat nemulțumiți de anumite jigniri ce li s-au adus. «Astfel, ne relatează un batal de la Baza Bontida, greutatea noastră variază aici între 19—20 kg! Dar cînd moare unul e înregistrat că a murit în greutate de 28 de kilograme. De ce, întrebă batalul, se înregistrează ca moarte aceste 8 kg în plus, care de fapt n-au murit?» (ca să vedeți ce incurcătură îți poate produce un batal prost care începe să vorbească). Și încă ceva, adaugă guralivul ăsta: «De ce cînd sîntem vînduți unui salariat de aici se incasează pe noi numai valoarea a opt kilograme? Domnule, e adevărat sînt batal, dar pot să știu de ce o dată am 28 de kilograme, o dată 8 kilograme, cînd eu de fapt am 20? Am vorbit și cu o gîscă de la Baza Lechința! Greutatea lor medie este acolo de 3 kg! Și cînd mor le ingrașă. În scripte le ingrașă: le fac de 4—5 kg! Gîsca, naivă, zicea că e o șmecherie de-a oamenilor, care nu ne privește pe noi! Gîsca tot gîscă! Nu e nici o șmecherie, i-am spus, și mai taci dracului din gură, că te aude careva și ne taie pe amîndoi! Și, a continuat să vorbească batalul, mai este chestia cu ouăle! Bazele Gherla, Zalău și Bistrița și-au planificat să obțină 70 de ouă de cap de găină. Și n-au realizat decît 22 de ouă, care nici ele n-au fost valorificate, fiind scăzute din evidență ca alterate! Și aici tot oamenii sînt de vină? Să fim serioși! Dacă leprele alea de găini fac într-un an 22 de ouă și alea vechi, ce vină au bieții oameni? Ne luăm așa de oameni, și știu de ce: fiindcă ei ne mîncă pe noi! Acum hai să-i mîncăm și noi pe ei! Nu?»

Batalul citat mai sus a murit. Dar el știa că o să moară în decembrie. Știa, pentru că într-o ședință ce a avut loc la IRVPA-Cluj, tehnicianul agronom «Nichita Constantin, responsabil al sectorului zootehnic al IRVPA-Cluj, a anunțat că în noiembrie și decembrie vor muri 50 de batali, veste consemnată și prin proces-verbal.

Și batalul a murit. Înainte de a muri a rostit cîteva cuvinte. Cei care le-au auzit se contrazic. Unii susțin că batalul a spus: «Eu n-am vrut proțap!»

Al naibi batal în ce te bagă!

VICTOR HÎLMU

INTERDEPENDENȚĂ

Un pantof, cum sînt destui,
Încîntat de... fața lui
Și de suplele-i pîngele,
Nu-și mai încăpea în... piele
Și privea-ntr-un chip înalt
La pantoful celălalt:
— Eu, spunea pantoful bun,
Am pesemne, vreun străbun
Elegant, distins, întreg...
Frate-mi ești, dar te renege
Pentru că... din vîrf în toc,
Nu ne-asemănăm deloc:
Tu ești mic, plîpînd și strîmb,
Plus că-n talpă ai un dîmb
Cocîrjat peste măsură,
Care face bătătură.

— Nu te bucura, frăține,
Că ești mai grozav ca mine
Și-ți arogi întîietatea,
Lăudîndu-ți calitatea,
Zise celălalt pantof
Cu un calm de filozof.
Fîindcă-ți spun prietenește:
Dacă nu mai folosește
Unul numai dintre noi,
Celui ce ne-a cumpărat
Pentru mers și alergat,
El... ne-azvîrle pe-amîndoi!

Unii șefi de serviciu semnează prea ușor delegații de deplasare unor salariați, care le folosesc pentru aprovizionarea personală în perioada iernii.

ADRIAN ANDRONIC

— Dragă Costică, să-ți spun sincer, parcă-mi pare rău că gospodarul ăsta simpatic n-a avut și ceva rulmenți pentru întreprinderea noastră!!!

CINEMA ȘI NU PREA

Întreprinderea regională cinematografică «București» are uneori necazuri pe dimensiuni de ceran lat. Spectatorul stă frumuseț în stal și are emoții la apariția lui Fantomas, sau are emoții la apariția Omului din Rio. Cei din conducerea întreprinderii cinematogra-fice au emoții la apariția omului din controlul financiar. Și asta nu-i din Rio. E din Bucu-resti. La doi pași. Și vine mereu. Cu asta dacă nu ești în regulă, nu vezi tehnicolor. Vezi negru... Iată explicația: Se constată că întreprinderea cinematografică nu-și reali-zează totdeauna planul de încasări. Afară e cu «n-aveți un bilet în plus», iar înăuntru e cu «ce ne facem fraților că lipsese biletele de bancă». Planul cere una, încasările sînt altele. Motivele?

Nu le știm pe toate, dar unul, foarte important, l-am aflat așa, ca un fel de com-pletare. Iată-l: adesea unele cinematografe sînt nevoite să suspende zilnic cite un spec-tacol. Cu alte cuvinte, «Cleopatra», în loc să se afle în mijlocul nostru de șase ori pe zi, apare numai de cinci ori. Mai puțin o dată. Și nu pentru că ar fi întirziat majestatea sa la coafor, la croitoreasă sau în garsoniera lui Cezar. Nu. Sau, de pildă, «Casa din Montevideo», sau «Cele patru zile ale orașului Neapole», sau «Cazul D», sau alte cazuri: x, y, z, mă rog, nenunțate. În aceste cazuri cinematografele au fost nevoite de asemenea să suspende zilnic cite un spectacol întrucît Direcția rețelei cinematografice și difuzării filmelor (D.R.C.D.F.) acceptă de la studio și apoi distribuie cinematografele, ca supli-ment, completări prea lungi, care mănîncă din timpul celor 7 din Teba sau din cel al lui Jean Marais.

Mai puțin un spectacol înseamnă, dragă tovarășe de la D.R.C.D.F., mai puține încasări.

Iată cîteva completări de sute de metri care au dus la asemenea situații... «Elevul de serviciu» (parcă nu se poate scurta ser-viciul cu cîteva zeci de metri). «A cui e vina» (știe Difuzarea filmelor a cui e). «Miine începe o zi» (și noi mai așteptăm încă în foto-liu să se termine completarea)...

Ar exista o soluție care să nu ducă totuși la suspendarea unor matinee: completările supra-dimensionate să fie distribuite în ace-lași spectacol, ca supliment al unor filme artistice mai scurte...

Am vrea să auzim părerea tovarășilor de la D.R.C.D.F.

Sonorul!...

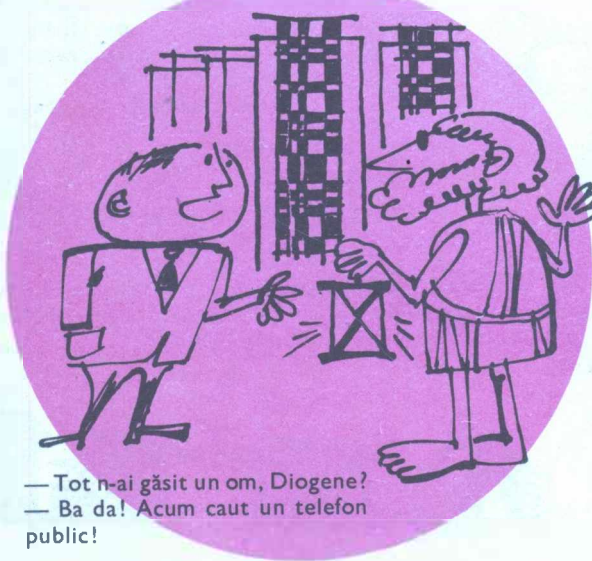

La multe magazine mașinile de calculat, defectîndu-se des, calculele trebuie să întrerupă munca pentru remedierea defecțiunilor.

— Tați ia-ți și matale una cu biluțe că, oricum, e mai sigură!...

În cartierul Berceni-Sud nu sînt decît 3 telefoane publice la circa 15 000 de locuitori.

— Tot n-ai găsit un om, Diogene?
— Ba da! Acum caut un telefon public!

Serviciul PTTR (113 800 și 111 890) telegame telefonate lasă să treacă prea mult timp între solicitare și satisfacerea comenzii.

— Nu vă supărați că vă deranjez din nou, dar aș vrea să aflu cînd se întoarce din concediu tovarășa de la telegame care mi-a zis, închideți vă rog, vă chem îndată!...

Unele chioșcuri nu lași se închid deoarec nu sînt țeaua electrică.

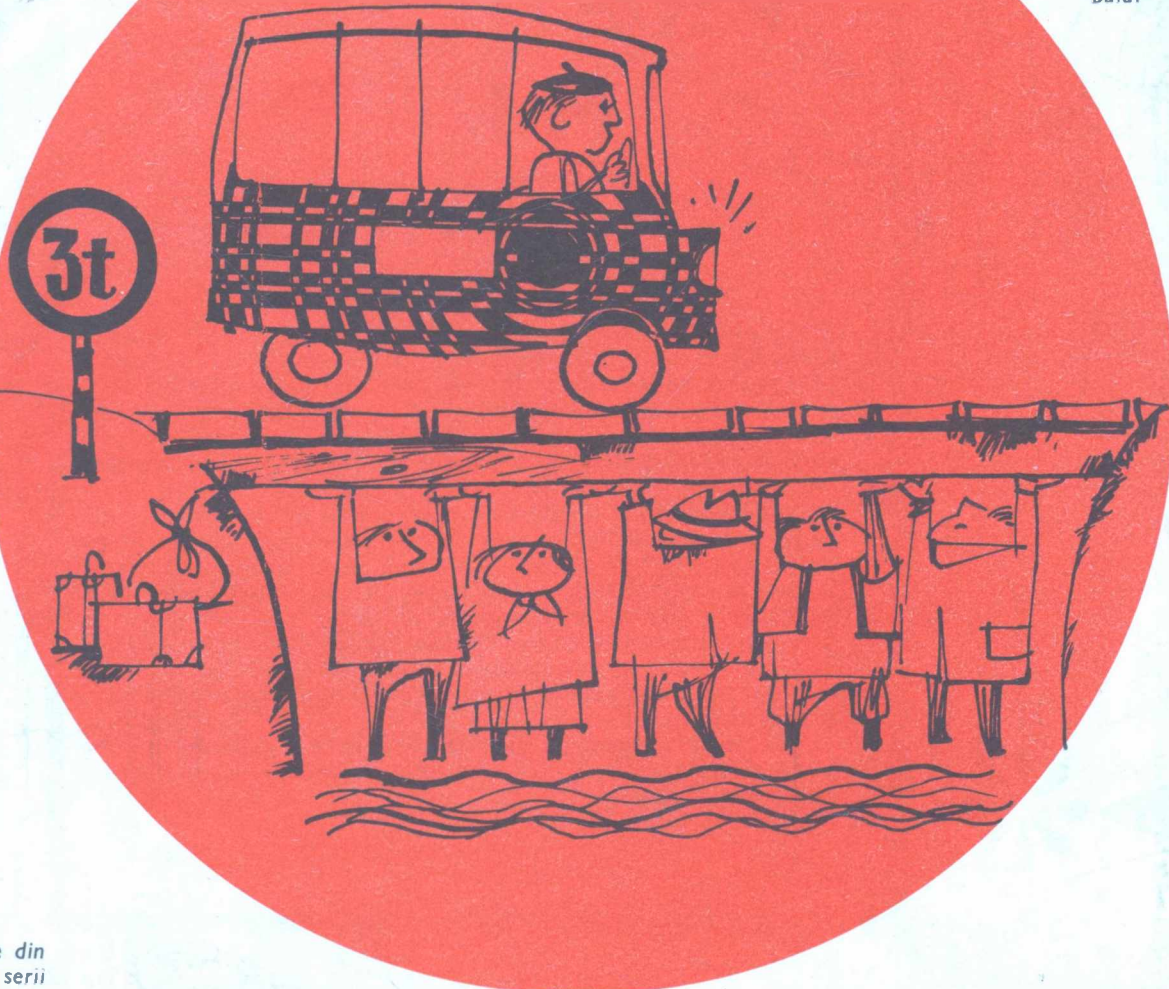
— Psst! N-aveți o... «Flacăra» cumva?...

Într-o noapte trenul a avut o întirziere în Tătulescu Ion...

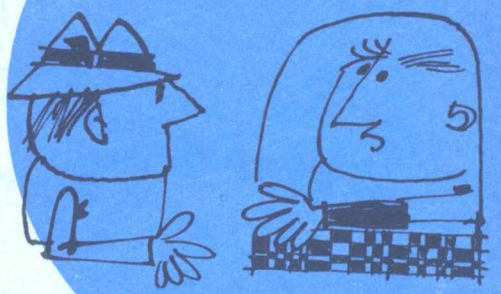
— Și v-aș ruga să veniți repede, că sîntem semnal!

Pe drumurile din reg. București sînt unele poduri nerevizuite. De aceea se pun indicatoare cu cifre inferioare rezistenței reale a podurilor, călătorii fiind obligați să coboare din autobuze.

Cetățeanului Caraiman Alex. din București i s-a încasat de către secția financiară raion 16 Februarie un impozit pentru clădiri și motocicletă mai mare decît trebuia.

GHISEU
IMPOZITE

— Dar restul nu mi-l dați?
— Ba da, dar numai dacă faceți o cerere în acest sens arătînd și motivele!

Operatoarele de la centrala telefonică din Birlad greșesc de nenumărate ori legăturile solicitate.

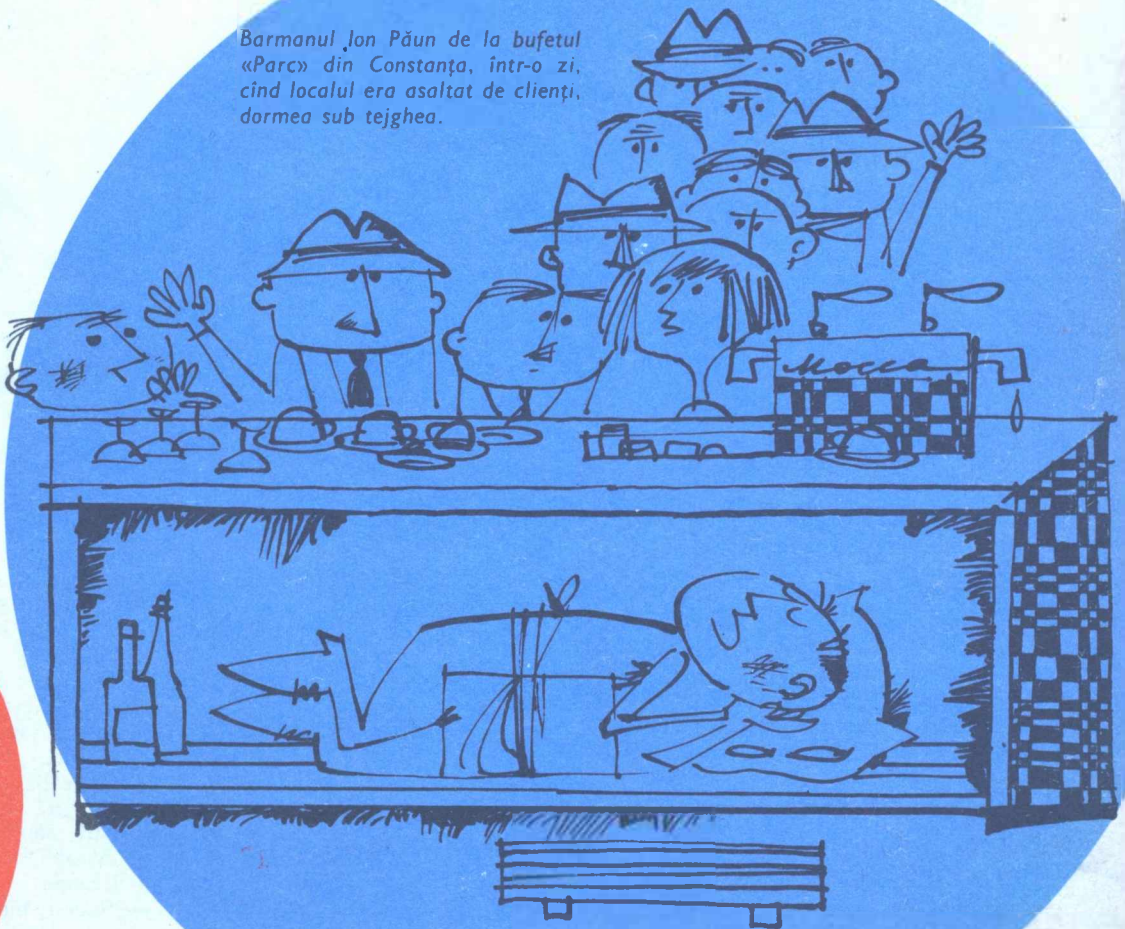

— Alo, tovarășă telefonistă, dă-mi te rog urgent legătura cu 24.67. 53.81, 16.83 și apoi cu 51.53 de care, am de fapt, nevoie!

Dela lume adunate...

DESENE de VLAD CRIVĂT

Barmanul Ion Păun de la bufetul «Parc» din Constanța, într-o zi, cînd localul era asaltat de clienți, dormea sub tejghea.

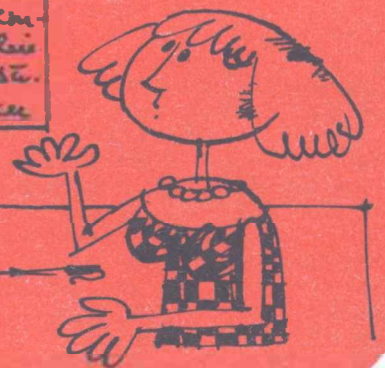
— De geaba insistați, la noi nu se servește... de sub tejghea!

...ra Galăți—București a Roșețu deoarece acarul la semnalului.

...t clărie sen- Adunătorului recompensă. Tătuțescu

...ITATE

...c mai krentil la

— Ce-i senzațional acolo...?
— E un afiș publicitar cu o idee!!!

PREMI MI AȚII

La cooperativa meșteșugărească «Progresul» din Birlad s-au plătit personalului tehnic și administrativ, pe trimestrele III și IV ale anului 1965 și pe trimestrul I al anului 1966, prime în valoare de 34 950 lei.

Bravo! Frumoase prime! Păi, așa sînt primele cînd se îndeplinește sarcina de reducere a prețului de cost! Că aici, la «Progresul», așa s-a raportat: că s-au cheltuit în 1965 mai puțin cu 290 229 lei și în trimestrul I 1966 mai puțin cu 28 646 lei!

Și s-a verificat! Buun! Știți ce a ieșit? Că de fapt nu s-au înregistrat toate materiile prime consumate în secțiile de producție. Și așa au ieșit economiile de mai sus. Și așa a ieșit și un beneficiu mai mare. Și așa a ieșit o rentabilitate majorată. Și așa au ieșit și primele. Adică oamenii și-au furat căciula și au încasat prime.

E de mirare că au economisit numai 290 229 și 28 646 lei. Așa cum au pornit-o puteau să economisească dublu și luau prime nu 35 000 lei, ci 70 000 lei! Sau puteau să economisească triplu. Sau tot, domnule! Și luau toți banii! Prime!

Și-i dădea exemplu pe țară: la cooperativa «Progresul», materia primă nu costă nimic! Uraaa! Dați toate primele la ei că sînt economiși foc!

...Să-i ardă de coțcari!

La telefon

de ȘTEFAN TITA

Țirr... țirr... se-aude în telefon. El receptorul îl ridică.

Pe fir întreabă un glas de rîndunică:

— Alo, e magazinul Vulturul de mare?

— Nu, ați greșit. — Scuzați, vai tare rău îmi pare!

— Dar nu-i nimic, îmi face chiar plăcere...

Urmează o clipă de tăcere,

Apoi: — E-adevărat ce spuneți sau...

— Vai, chiar și cuvîntul eu mi-l dau....

— Ei bine-atunci se schimbă socoteala...

— Puteți să-mi spuneți cum vă cheamă?

— Lala!

— Dudue. Lala, șințeți șatenă sau brunetă?

— Ce preferați? întreabă ea cochetă.

— O, pentru mine e indiferent,

Eu caut doar un sentiment,

Un sentiment cu trupul de cadină, —

Cu care să mă plimb de mină

Într-un splendid amurg violet...

— Vorbiți de parc-ați fi poet...

— Poet modern c-un Fiat precum arca

— Și mie mi-e indiferentă marca...

— Dudue Lala unde locuiți?

Un rîs în receptor, apoi:

— Ghiciți!

— De ce îmi prelungiți un chin mistuitor?

— Aș vrea să te transformi în ghicitor...

— Ah, inima îmi spune: nu departe!

— Exact! Pe bulevardul șase Marie...

— Și numărul?

— 38, parter, o ușă, un antreu...

— Păi... bine dar acolo locuiesc chiar eu...

(Apoi alt ton). Tu ești Lenușo, Ce e gluma asta?

— Așa e cînd la telefon nu-ți recunoști nevasta...

CENACLUL DIN CÎMPINEANU

(continuare din pag. 6)

și ciocuri, dar totdeauna plini de rebele și năstrușnice inspirații: Baranga, Liman, Ieronim Șerbu, Robot...

— Domnule Robot! Ce aștepți! Invitație? Citește!

Poetul de șaptesprezece ani, Alexandru Robot, nechează ca un minz răsărit pe lingă ușă.

— N... n... n... n-am avut în... inspirație, săptămîna asta, maestre.

— Așaaa? Atunci, Baranga... Pof-tim Baranga!

— Exclus, maestre. M-am decis: mă retrag din literatură!

— Nici duduia Iavona?

Dar duduia e îndărătnică.

— Mi-e lene! Mă-c acasă!

Și așezîndu-și geanta, doldora de sonete pe umăr, veritabil carabi-

nier, părăsește cenaclul, bombănînd.

— Ei, care citește — insistă totuși maestrul. Anton Holban, nimic? Dar Anton Holban, care întîmplător e și nepot al lui Lovinescu, strînge distrat o pernă în brațe și visează, visează la Ioana lui din Bazargic. Parcă nici n-a auzit întrebarea.

Dintre cucoane, sare N. Crevedia. Parcă îl mănîncă limba.

— În fond, de ce nu citești dumneata, domnule Lovinescu, ceva din roman?

— S-a dus! S-a dus, domnule, la editură, la «Adevărul»! A intrat în lucru!

Poetul se încruntă, cu o mină la spate și cu o crizantemă în cealaltă.

— Cuum? — și începe să par-

Muncile lui Marinică

Uitasem de Marin Firescu, colegul meu de școală de odinioară, pînă mai zilele trecute, cînd l-am întîlnit în comuna Bărcuț de prin părțile Brașovului. Ne-am amintit de vremea școlii. Pe atunci, deși învățam în clase diferite, eram totuși colegi de bancă. Asta pentru că mergeam dimineața cu același autobuz și stăteam alături pe bancă.

— Și acum, mi-a spus el, sînt tot la școală! Nu ca elev, ci ca director... Dar tu ce cauți pe la noi prin comună?

I-am arătat pentru ce venisem. Mă interesa problema tineretului și deci voiam să mă ducă pînă la secretarul Comitetului UTC pe comună.

— Imposibil! mărturisi Marinică.

— Ești supărat pe el?

— Cum să mă supăr pe mine însumi? Că eu sînt și secretarul de UTC.

După ce am aflat ce mă interesa despre tineri, am ajuns la problema muncii culturale. Marin mă întrepruse:

— Dacă vrei lămuriri, te poți adresa celui care răspunde în comitetul executiv al sfatului popular comunal de activitatea culturală...

— Hai pînă la el!

— Poți sta de vorbă cu mine! zîmbi fostul meu coleg.

— Ca director de școală sau ca secretar de UTC?

— Ca membru în comitetul executiv pentru problemele culturale! Am și sarcina asta!

Am discutat problema, pentru ca apoi să aduc vorba despre activitatea obștească. Atunci i-am spus că ar trebui să stăm de vorbă musai cu un deputat comunal.

— Ai nimerit-o bine! îmi spuse Marin Firescu.

— Doar nu vrei să zici că...

— Ba da! Eu sînt și deputat comunal!

Din discuția dusă mai departe cu fostul meu coleg de școală, am aflat că, dacă aveam cumva treabă și cu președintele comisiei de împăciuire, cu cel al comisiei CEC și cu cel al asociației sportive, însemna că tot cu el trebuia să stau de vorbă.

— Vasăzică, pe lingă munca de director al școlii, mai ai și alte șase sarcini!

— Ba mai multe, precizează Marin. Pe cîte aud, vor să mă pună director la căminul cultural și...

L-am oprit cu un gest:

— Simt că leșin!

— Să nu faci una ca asta! rise celălalt. Că încă nu sînt și responsabilul de Cruce Roșie din comună!

După ce mi-am mai revenit, l-am întrebat așa, din curiozitate:

— Și ce-ai de gînd?

— Îmi schimb numele din Marin, în Hercule, ca să se potrivească la muncile mele!

NU-I VORBA DE COFETARI

Dacă, circulînd cu un autobuz al autobazei nr. 1 sau nr. 2 DRTA (fost IRTA), o să vi se pară că șoferul este cam obosit, să știți că acel șofer este în concediu. Dacă o să-l întrebați cum îl cheamă, să știți că o să dea din colț în colț pentru că el, de fapt, n-o să-și cunoască numele. Dacă o să-mi cereți să vă explic despre ce este vorba, întrucît n-ați înțeles nimic, o să vă explic.

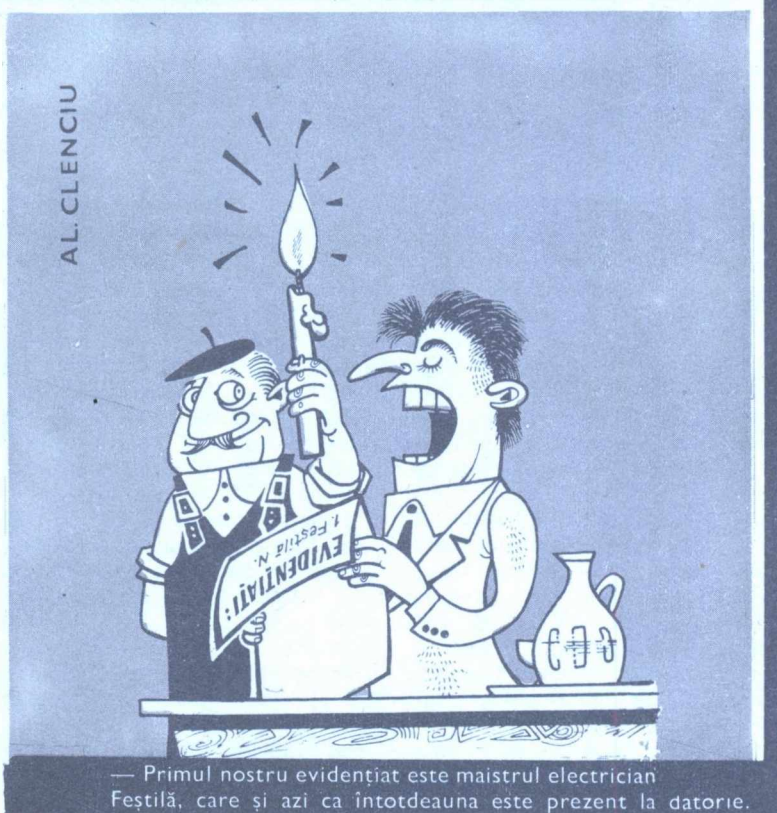
La aceste autobuze șoferii au concediu, așa cum au toți șoferii. Dar ei nu pleacă în concediu ca toți șoferii. Ei primesc banii pe concediu și șofează în continuare și în timpul concediului. Dar cum «Codul Muncii» nu permite treaba asta, pe ștat sînt trecuți șoferi fictivi. Și șoferii nefictivi aflați de fapt în concediu, lucrează de fapt pe mașini și încasează bani pe numele șoferilor fictivi.

Dacă aveți timp și răbdare, socotiți cite ilegalități se petrec de fapt aici, cînd niște șoferi trebuie să plece în concediu, își încasează salariul, nu pleacă, lucrează pe alte nume, se fac ștate fictive, se falsifică fișe de pontaj, și așa mai departe. Ca să nu mai vorbim că un șofer, după 11 luni de muncă are și el nevoie de concediu legal acordat de lege, care lege i l-a acordat ca să se odihnească. Or, este clar că în aceste condiții el va conduce mașina obosit.

Și dacă, să zicem un cofetar nu-și ia concediu și o să muncească obosit, în cel mai rău caz, dacă o să greșească n-o să iasă frișca bine bătută, sau o să i se ardă baclavaua în cuptor. Cu totul alta este situația cînd greșește un șofer.

Menționez: nici la cofetari nu-i voie să se întrebuițeze sistemele arătate mai sus, dar îi preferam. De la o baclava arsă nu moare nimeni.

AVRAM ANTON

— Primul nostru evidentiat este maestrul electrician Fiestla, care și azi ca întotdeauna este prezent la datorie.

curgă de-a lungul și de-a latul odaia, dînd din crizantemă. Nu se poate! Imposibil. Romanul e slab. Vă spun eu, e slab!

— Domnule Crevedia — încearcă să-l tempereze cițiva.

— Cum, domnule, dar eu am un roman mai bun, «Buruieni de dragoste» și nu mi-l tipărește nimeni! N-am editor!

Conflictul se aplanează cu greutate.

O doamnă (poate și poetă) picată pentru prima oară în cenaclu, cu smerenii în ochi, cerșește maestrului o umilă dorință.

— Maestre! Maestre, scump, fă-mi, te rog, cunoștință cu domnii — să știu pe cine am ascultat, lingă ce bronzuri am stat. Doamna se

miră că nu vede aici în cenaclu, capul nins al lui Rebreanu, pe Tudor Argezi și pe cei doi Petrești, Cezar și Camil, sau pe Ionel Teodoreanu în faimoasa-i cazacă din fotografii.

Maestrul se execută: face prezențările.

— Domnul general Voitoianu, dl. Peltz, dl. Valerian, dl. Baltazar, dl. Mircea Damian, dl. Ramiro Ortiz, dl. George Mihail Zamfirescu, dl. Zaharia Stancu, dl. Cicirone Theodorescu, dl. Al. Sahia, dl. Eugen Jebeleanu, d-na Mia Frolle, d-na Ticu Arhip, d-na Cella Delavrancea, zisă Bebs, dl. Ludovic Dauș...

Dar e foarte tîrziu și fiindcă afară e frig și viscolul se repede pe străzi în pieptul paltoanelor ca un besme-

tic, poeții de șaisprezece ani, «libobocii» și «mistagogii» se infiolesc bine, dau mina cu maestrul și scoară scările cenaclului.

Încet, încet, cenaclul se goleşte. Nu mai rămîn între cei patru pereți, morți și ei de somn, după atîta lectură, decît favoriții tacîmului, adică cei pe care maestrul îi invită la masă, cu un semn tainic al degetului.

— Mai rămii, domnule Ortiz!

— O clipă, domnule Stancu!

— Maestre Peltz, am să-ți spun ceva.

— Domnule Gemi Zamfirescu, nu vrei să mai rămii?

— Imposibil maestre, stau tocmai în Mahalaua Veseliei, dincolo de Belu! Ajung la ziuă și mă taie

cuțitarii.

— Bogdan Amaru, unde pleci?

— Nu, maestre, vă mulțumesc, eu nu consum decît mere!

(Bogdan Amaru, tînr umorist, bolnav de tuberculoză, citise undeva că meriele vindecă oftica și de atunci consuma la disperare zece kilograme de mere pe zi).

— Mai rămii, domnule Neagu...

Și am rămas.

Dar pînă să ne așezăm la masă, subsemnatul simțind o rață măcă-ind în cotețul de sub curea, m-am apropiat de pălăria doamnei Mura Prigor și i-am mîncat cireșele cu frunze cu tot.

Tineretea nu are scrupule. Eram și eu un tînr «furios» și foarte flămînd.

— Ce monotonie! Parcă aș fi tot la Paris!...

V. TIMOC

DISPUTĂ FĂRĂ SFÎRȘIT

N. AURELIU

Părerile sînt împărțite: unii susțin că în portul Saigon se fură aproape jumătate din mărfurile debarcate pe chei. Alții îi contrazic, pretinzînd că procesul de șterpelire începe chiar de pe bordul vaselor, atingînd o proporție de 70% din încărcătura lor. Divergențele merg și mai departe: unii afirmă că hoțiile sînt făptuite de reprezentanții autorităților saigoneze (și citează numele unor inspectori de vamă și ofițeri de poliție). Alții declară că vina aparține reprezentanților autorităților americane (și citează numele unor maiori și colonelii purtînd uniforma S.U.A.).

Nu încapă însă nici o îndoială că la Saigon se fură nu ca în port, ci ca în codru. Pînă și trimisul special al ziarului «Chicago Tribune» își încheie melancolic o corespondență cu constatarea că «o mare parte, dacă nu cea mai mare parte din proviziile trimise soldaților noștri iau drumul bursei negre». Pînă și generalul american

Donald McCampbell recunoaște iritat că «între cala navei cu care au fost transportate și depozitul unde urmează să fie înmagazinați, sacii se reduc la dimensiunea pungilor, lăzile ajung abia niște pachete iar kilogramele se transformă în litre». Pînă și ministrul sud-vietnamez al economiei, Quang Du Van, își exprimă convingerea că «nimeni nu-i în stare să dezlege penibilul mister al modului în care se sustrag mărfurile odată ajunse în port».

Numai generalul Ky, șeful guvernului saigonez, rămînea pînă de

curînd imperturbabil și surizător. Toate știrile care-i parveau la ureche cu privire la jaful pe scară mare practicat pe cheiurile Saigonului erau clasificate de el în două categorii: «prostii» (pentru furțișagurile mai mărunte) și «minciuni» (pentru hoțiile de amploare).

De aceea surpriza a fost enormă cînd, într-o dimineață, palatul consiliului de miniștri s-a cutremurat de urletele sale indignate: «Îi voi pune pe toți la zid! Îi voi executa cu mina mea! Îi voi face să-și blesteme clipa în care s-au născut!» De cine era vorba? De cei care spun prostii? Sau de cei care debitează minciuni? Nu, de cei care fură în port.

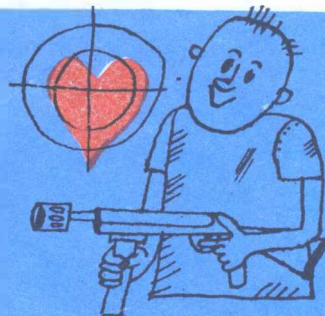
Totul pornește de la d-na Ky. Plictisită de faianța camerei sale de baie, ea comandase una nouă în Japonia. Ambalată cu grijă în câteva lăzi, faianța a sosit pe calea mării în Saigon. Dar cum a coborît pe țărîm, s-a volatilizat ca benzina dintr-o sticlucă lăsată fără dop. Rezultat: d-na a început să plîngă iar dl. a început să amenințe.

Dar pentru ca să fie puși la zid și executați, pentru ca să-și blesteme clipa în care s-au născut, hoții mai trebuie să treacă printr-o etapă: să fie prinși. Ceea ce deocamdată nu s-a întîmplat. În schimb s-au adîncit divergențele despre care vorbeam la început. Unii susțin că faianța a furat-o un înalt dregător saigonez (care-și construiește o vilă). Alții susțin că a subtilizat-o un ofițer superior american (care-și construiește o altă vilă).

Și disputa continuă...

N. GĂLĂTEANU

ACTIVITATE DIDACTICĂ

Există copii care se dau în vînt după bomboane. Există și copii care sînt mari amatori de jucării. Dar și unii și ceilalți ajung la concluzia că lucrul cel mai important pentru toți este faptul cum sînt pregătiți pentru viață. E adevărat că, în general, această înțeleaptă atitudine e adoptată de ei la vîrsta la care nu mai sînt copii. Dar tocmai de aceea există și oameni mari: ca să le explice oamenilor mici că bomboanele sînt gustoase, jucăriile sînt agreabile, dar educația este esențială.

De obicei, această sarcină și-o iau asupra lor în primul rînd părinții și profesorii. Iată însă că în Rhodesia, însuși primul-ministru Ian Smith se ocupă de educația copiilor. Nu ca prim-ministru, pe planul general al întregii țări. Și nici ca tată, pe planul familial al propriilor săi copii. Așa cum dovedește un reportaj publicat de săptămînalul londonez «Sunday Times», Ian Smith procedează asemenea unui învățător ambulant, colînd școlile pentru albi din Salisbury și ocupîndu-se personal de elevii lor.

Materia pe care o predă primul-ministru cu vocație de pedagog nu figurează de obicei în programa analitică. Ea nu are nimic de-a face cu matematica, literatura sau științele naturii. Nu e nici măcar o dexteritate, ca desenul, caligrafia sau gimnastica. Ceea ce-i învață

Ian Smith pe foarte tinerii albi din capitala Rhodesiei este manipularea mitralierei.

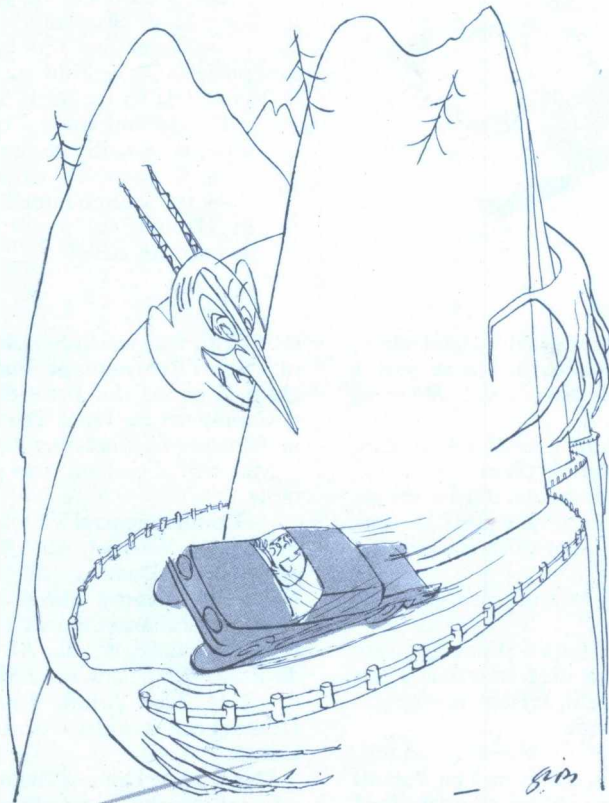
Nimeni nu contestă că există și profesii pentru care asemenea cunoștințe sînt foarte necesare. Cum să ajungi, de exemplu, un gangster capabil, dacă nu știi să tragi două sute de gloanțe pe minut? Este însă puțin probabil că absolut toți copiii albi din Salisbury se vor dedica acestei nobile îndeletniciri. Atunci pentru ce însuși primul-ministru se îngrijește de perfecționarea pregătirii lor?

Pentru că în Rhodesia, în afară de albi mai sînt și africani. Pentru că aceștia sînt de aproape douăzeci de ori mai numeroși decît albi, avînd în schimb un nivel de trai de 27 de ori mai coborît decît ei. Pentru că africanii nu sînt dispuși să rămîină la înfînit robi în propria lor țară. Pentru că nici albi care profită de pe urma acestei robități nu sînt dispuși să-i elibereze.

Iată de ce un copil alb din Rhodesia trebuie să știe în primul rînd să împuște. De scris, citit și socotit are el timp să se ocupe și mai tîrziu. Principalul e însă să învețe să omoare pe cei ce vor să trăiască omenește.

Pentru sirguincioasa lui activitate didactică, Ian Smith are toate șansele să ajungă el însuși pe o bancă. Dar nu a elevilor, ci a acuzaților, și nu într-o sală de clasă, ci într-una de judecată.

MIHAIL GION

— M-a luat dracul!!

— Hei tovarășe! Ai grijă că le pierzi...
— Nu-i nimic! Sînt pierderi planificate.

CARTEA CU SURPRIZE

Cea mai nouă descoperire în domeniul cărților tehnice, științifice, literare și didactice o constituie cartea-bumerang. Tuturor le este cunoscut bumerangul: o armă scurtă din lemn îndoit care, cum o arunci, așa se întoarce, folosită de băștinașii australieni.

Cartea-bumerang are aspectul unei cărți obișnuite, cu singura deosebire că în timp ce o carte obișnuită, plecată din tipografie ajunge într-o bibliotecă, cartea-bumerang pleacă din tipografie și ajunge... tot în tipografie, după ce a parcurs un itinerar cu scurte popasuri la Baza de difuzare a cărții, CLDC, librărie, cititor și retur.

Caracteristic unei cărți bumerang îi este conținutul. De exemplu, o carte-bumerang de geografie conține, printre altele, un capitol de aritmetică, două de botanică sau pur și simplu... nimic. Același lucru se petrece și cu vreo 15 000 de exemplare de cărți-bumerang de fizică pentru clasa a 7-a, care conțin texte de aritmetică de clasa a 5-a sau cu cartea-bumerang de limba rusă pentru clasa a 9-a, din care numai vreo 10 000 de exemplare conțineau sintaxa și morfo-

logia limbii engleze.

Exemple de cărți-bumerang se pot da cu nemiluita. De altfel numai pe distanță de trei trimestre au fost folosite cu succes deplin cărți-bumerang în valoare de peste 100 000 de lei, care, datorită paginilor albe, textelor din alte lucrări, inversate sau repetate, s-au întors fără greș la stațiile de lansare, adică în tipografiile respective.

În concluzie, senzaționala cartea-bumerang prezintă un real folos prin faptul că, odată ajunsă în mîna cititorului, acesta are posibilitatea — înainte de a-i face vînt în sens invers — să se documenteze în două sau mai multe domenii diferite în același timp. Astfel, consultînd cartea de bucate-bumerang, o gospodină poate fi sigură că va afla cele mai moderne metode de așchiere rapidă a metalelor sau, consultînd Ghidul Bucureștiului, își poți însuși cu ușurință tehnica croșetării dantelelor pentru lîngeria de pat.

Singurul lucru neelucidat este soarta celor peste o sută de mii de lei aruncați pe fereastră. Ce ar fi să se întoarcă înapoi? Ar fi grozav!

VASILE RĂDULESCU

FICUSUL TRAVESTIT

(Model de piesă absurdă pentru cei care scriu piese ultramoderniste).

PERSONAJE: O farfurie adîncă, de porțelan roz, care vorbește mov. O supă fierbinte cu găluști idem. O gospodină încă tînără.

Un ficus nedemn și un drac în frac.

DECOR: O bucătărie la etajul V. (Cortina se ridică în clipa cînd ficusul vrea să intre în bucătărie).

FARFURIA ROZ (îpă): Nu intra! Sînt goală!

GOSPODINA (umple farfuria cu supă): Acum ești plină!...

FARFURIA ROZ: Mulțumesc, stăpînă... Domnule Ficus, poți intra.

FICUSUL: Sărut mîna... (vede supă) Am intrat la tanc. Mi-e foame! (mîncă supă).

FARFURIA ROZ: De ce-ai mîncat supă? Era fierbinte. Acum mi-e frig.

FICUSUL: Te vei încălzi la clorofila frunzelor mele.

FARFURIA ROZ: Mulțumesc, tinere ficus! Ai un vocabular de intelectual.

FICUSUL: Sînt fericit că te-am întîlnit (lovește farfuria, dînsa cade pe ciment și se face zob).

FARFURIA ZOB-ROZ: Ce-ai făcut, ucigașule?

FICUSUL: Am să te lipesc! (scoate de sub frunza din dreapta un borcan cu pastă de lipit).

FARFURIA: Nu mă lipi, că nu ține!

FICUSUL: Ba ține! Știu ce vorbesc.

FARFURIA: Nu ține, impostorule! Te cunosc.

GOSPODINA: De unde îl cunoști, dragă? N-ai ieșit din bufet de cînd te-am cumpărat.

FARFURIA: Îl cunosc! S-a travestit în ficus, dar este controlorul de calitate la uzina «Plesnitura sudată».

FICUSUL: Vai mie!

GOSPODINA: Și mie! Mi-ai spart farfuria.

FICUSUL: O lipesc, doamnă Am pastă de lipit. Cumpărați acest borcan cu pastă.

FARFURIA: Nu face doi bani! Ai lăsat în comerț o pastă de proastă calitate și-acum încerci s-o plasezi gospodinelor naive. Pleacă!

FICUSUL: Și, asta? Vreau să zic, p-asta. Pardon, pasta. Cine-mi ia pasta?

FARFURIA: S-o ia dracu'!

DRACU' (apărut pe replica farfuriei): Să fim serioși, domnișoară! Află, te rog, că lucrul rău nici dracul nu-l ia (dispare cu un ris mefistofelic, în timp ce cortina cade, roșie de indignare pentru fapta controlorului de calitate).

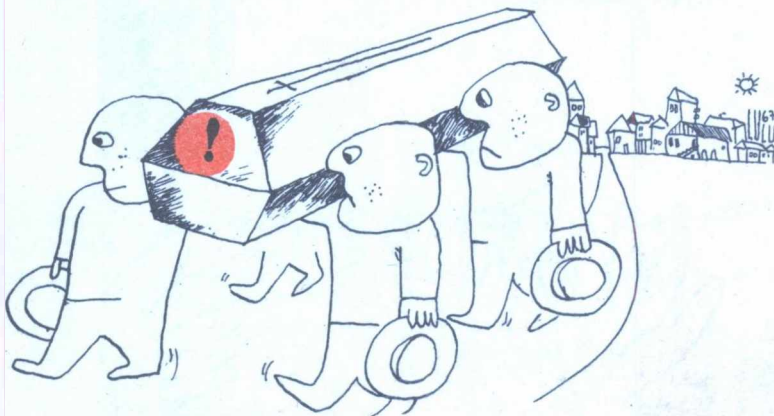
NOTA AUTORULUI: Autorul mulțumește pe această cale distilierii din Obor pentru excelentul rom «Jamaica», intrucît 90 la sută din piesă a fost scrisă cu acest binefăcător lichid.

DAN HAYON

FĂRĂ CUVINTE

ION DOGAR MARINESCU

FĂRĂ CUVINTE

DRAGĂ URZICO,

Să vezi ce am pățit: în timp ce eram plecat de acasă, s-au executat la punctul termic unele modificări în materie de presiune și, drept rezultat, s-a spart în apartamentul meu un element de la calorifer, apa năvălind prin încăperi ca pe vremea potopului lui... Noe.

După ce am făcut un scandal de s-a dus vestea, au apărut la fața locului reprezentanții IDGB-ului și ai IAL-ului, care s-au pus pe ceartă, dînd vina unul pe celălalt. Pînă la urmă s-a pornit la efectuarea reparațiilor necesare, dar nu în asta constă problema. Eu vreau să știu altceva: cum este posibil să se permită manipularea unor conducte de presiune de către niște nepricepuți?

Ce or fi crezînd cei de la IAL sau de la IDGB (nu mă interesează ai cui salariați sînt acei care au învățat robinetele) că pe mine mă încălzește cu ceva dacă mi-au inundat casa cu apă caldă?...

I. Dulămiță
str. Zăvideni 25, Bloc M-11, Loco

URZICO,

De treburile circumscripției sani-

tare din Amara (raionul Făurei) răspunde doctorul Radu Turcu care, din păcate însă, consultă cînd vrea, vine cînd pofteste și pleacă cînd doarește.

Cum în acest fel s-au creat multe dificultăți în ceea ce privește asistența medicală în comuna noastră, cred că ar trebui să-i atragi atenția stimabilului că e timpul să se potolească. Nu de alta, dar prea a început lumea să spună că medicul din Amara e doctor... în chiul!

V. Petru
com. Amara, raionul Făurei

URZICUȚO!

La noi, în Turnu Severin, se află o clădire care adăpostește biblioteca raională și un cinematograf. Dar și un restaurant!

Ei bine, din cauza acestui restaurant, aroma mititeilor și a fleicilor bine fripte pătrunde netulburată în sălile bibliotecii unde pune la grea încercare pe cititori. Asta pe de o parte, iar, pe de altă parte, melodiile executate de orchestra restaurantului pătrund și ele, dar nu în bibliotecă, ci în sala cinematografului, unde se asociază, netam-nesam, cu

vocele și ilustrația muzicală aparținînd filmului. Îți imaginezi, Urzicuțo, ce încurcătură sonoră se produce.

Mi-aduc aminte cînd am vizionat filmul «Umbrele din Cherbourg» cum a fost cînd fata aceea blondă plîngea și... doinea plecarea în armată a iubitului ei. Toți erau emoționați pînă la lacrimi cînd, deodată, au trecut prin sală, ca un aer rece, acordurile ritmate ale unui «madison» produs de orchestra restaurantului de la subsol.

Așa stînd lucrurile, nu m-ar mira să găsesc într-o bună zi în fața clădirii respective un afiș pe care să fie scris astfel: «Azi, lectură în miros de mujdei și filmul Fata în doliu pe muzică de dans»...

Băghină Aristică, Turnu Severin

URZICO,

Avînd nevoie să mi se execute unele lucrări la instalația electrică din locuința mea, m-am adresat cooperativei Tehno-Metalica, care l-a trimis la mine acasă pe electricianul Pantaze Niculae din cadrul Centurului nr. 48.

Simpatic foc Pantaze! M-a luat

repede și m-a convins că peste ce știam eu că trebuie să plătesc, mai am de dat încă 38 de lei. Și i-am dat! I-a luat și s-a dus. E drept că lucrarea a executat-o, dar pentru ce m-a tras pe sfoară cu banii nu știu!

Băiat priceput, Pantaze a executat și lucrarea, și lucrătura.

F. Laios
str. Voila 34 — Loco

DRAGĂ URZICO,

Avem la noi în Tirgoviște o bază aparținînd asociației sportive «Metalul». Dependințele de sub tribună, care sînt necesare asigurării unei bune desfășurări a activității sportive, nu mai au nimic comun cu baza, ele fiind de mai multă vreme transformate în dormitoare de o serie de persoane care, după ce au făcut un abuz nici măcar nu au nimic comun cu sportul. Bineînțeles că în acest fel este prejudiciat scopul pentru care a fost construită această bază că doar una-i somnul și alta-i sportul.

Așa stînd lucrurile, te rog sugerează celor de la asociația «Metalul» să-și programeze manifestările în așa fel încît să nu tulbure cumva odihna locatarilor de sub tribună.

Deci, somn ușor și vise... sportive!

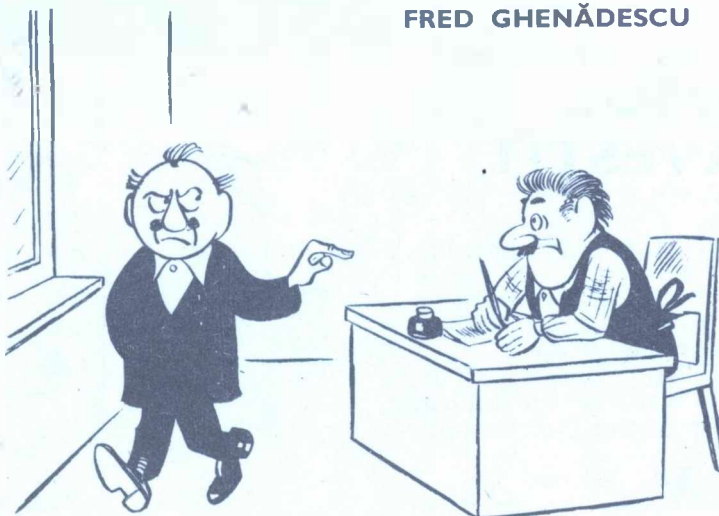
Mitrache Avram
Uzina de utilaj petrolier,
Tirgoviște

p. conf., DAN MANOLESCU

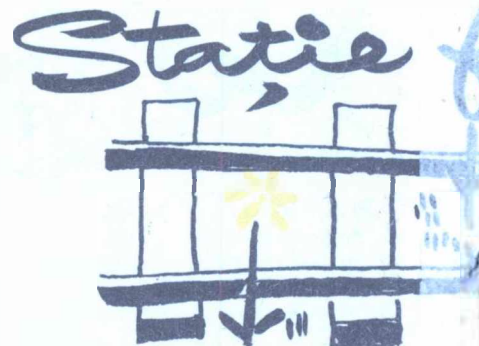
CAP Dirja, raionul Gherla, posedă un elevator pentru știuleți, cu toate că îi este necesar unul pentru fin.

MICA PUBLICITATE

— Scrie: Schimbăm elevator știuleți neutilizat care nu ne trebuie, contra elevator fin neutilizat care nu vă trebuie. La ziar sub «Gospodar».

FRED GHENĂDESCU

Există la Cluj o mare uzină, pe nume «Armătura». Există la «Armătura», pe distanță, Uzina—Gară, o linie ferată nouă, unică în felul ei.

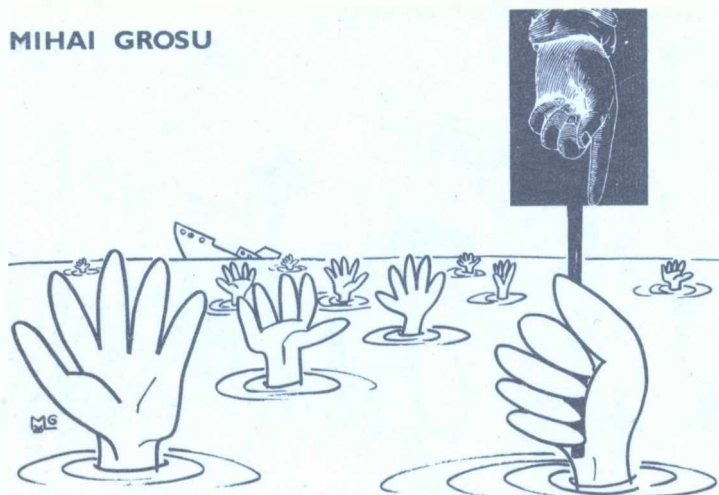
În secolul trecut, cînd Stephenson a inventat în timpul său liber mașina cu abur — locomotiva — el nu avea încă la dispoziție linia ferată.

În secolul acesta, la «Armătura» Cluj, situația s-a inversat față de cea a englezului: există linia ferată, dar nu există locomotivă. Nici Stephenson nu există. Și e păcat. Poate că dînsul ar fi intervenit pe lingă cei de la gara Cluj să remedieze situația.

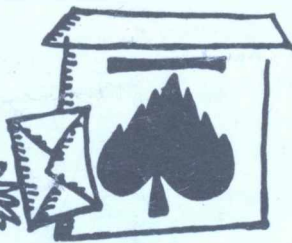
Dar iată despre ce situație este vorba.

Întreprinderea «Armătura» livrează și primește materiale grele. Și livrează și primește materiale ușoare livrează «Urzicuțo». Și supraesteții susțin că nu e bine. Pentru revenim însă la armătura noastră. Pentru efectuarea unui transport mai rapid și mai economic, uzina a cerut și s-a aprobat construirea unei linii ferate normale între ea și gară. Forurile în drept, inclusiv cele ceferiste, au tradus în fapt proiectul și au promis un sprijin substanțial sub forma unor locomotive de manevră. Buun. Și au încep

MIHAI GROSU

FĂRĂ CUVINTE

...tul veterinar Rad Teodor, s-au «specializa» în întocmirea de acte false de deces a unor animale în scopul înierii de către proprietarii așa-zor defuncte patrupeze a unor «spăgubiri ADAS».

Bineînțeles, că aceste acte nu sînt întocmite de către cei doi salariați — așa, cum să spun, chiar pe gratis, ci dimpotrivă!

De asta zic, trebuie să li se înfrîneze o dată aceste inderletniciri, deoarece de cînd cu actele de deces pe care le întocmesc, cei de la ADAS. susțin că nu mai e de trăit!...

Petre Constantin, loco

URZICO DRAGĂ,

Eu locuiesc în Orașul Gh. Gheorghiu-Dej și am constatat că O.C.L.-ul din localitate are depozitată mobila în niște barăci găurite

ca sita, unde datorită acestor condiții pe mobila care urmează să intre în rețeaua de desfacere, ninge și plouă din belșug și mai ales din... tavan. În plus, prin depozitele respective există o febrilă activitate depusă de zeci și zeci de șoareci care rod la dulapuri și la fotolii, de parcă ar fi la ei... acasă!

Te rog, deci, Urzico, atrage atenția tovarășilor de la O.C.L.-ul în cauză să ia de urgență măsuri corepunzătoare, că altfel o să se creadă despre ei că sînt... scamatori. Adică fac din produse de lemn, praf!

Silviu Pădure
str. 30 Decembrie nr. 19
Or. Gh. Gheorghiu-Dej

URZICUȚO DRAGA,

Îți scriu de acasă. Află despre mine că sînt sănătos, dar foarte nervos. M-am iritat rău de tot la

unitatea de măcelărie nr. 106 din halele orașului, unde am constatat că se vînd unele sortimente de carne numai dacă cumperi și niscaiva oase sau picioare. Altfel, nu capeți, de pildă, burtă de porc sau de vacă. De ce să fiu eu și concetățenii mei obligați să luăm o dată cu marfa pe care o poftim și marfă din care, pentru moment, nu avem nevoie, nu-nțeleg, cu toate că mi s-a făcut cunoscut că acest sistem este îngăduit de către Organizația comercială locală.

Asta înseamnă că pe undeva e ceva putred. Dar nu in... Danemarca, după cum spunea unul din personajele din «Hamlet», ci la «Alimentara» din Ploiești, după cum vă spun eu!

Ignat Ștefan
str. Domnișor 95 — Ploiești

p. conf. DAN MANOLESCU

PE ECRANELE CAPITALE,

Acum cîțva timp, pe ecranele noastre a rulat filmul «Profesorul de filozofie», după o cunoscută comedie de Nusici. De cîțva timp însă, la cinematograful «Arta» din București poate fi văzut «Profesorul de limba română». În rolul principal Dan Cristea, care nu trebuie confundat cu Cristea Avram din «Darclee». «Profesorul de limba română» nu poate fi văzut pe ecran, ci pe schema cinematografului, făcînd figurație ca muncitor necalificat.

În viața de toate zilele, Dan Cristea nu este actor. După absolvirea facultății de filologie din București, cu examen de stat, i s-a repartizat de către minister funcția de profesor de limba română la o școală din orașul Călărași. Dar pentru el, Capitala însemna «Laguna dorințelor». Ca atare, a preferat să fie la un cinematograf «Steaua fără nume», decît să stea într-o urbe provincială pe «Vremea zăpezilor».

(Fine del primo tempo)

Acum e cazul să ne întrebăm pentru ce Dan Cristea a mai urmat anii de facultate. Numai ca să-i transforme în «Parada timpului pierdut», adică neducîndu-și munca profesorală nici măcar «9 zile dintr-un an»?

Și asta numai că, pentru a sta în București, a preferat o «Căsătorie de formă» cu cinematograful Arta. În cazul lui însă, ar putea folosi chiar și «Divorț italian» numai dacă față de catedră «Dragostea învinge». Iar atunci va spune școlii «În genunchi mă întorc la tine».

(Fine... final)

Ieșirea prin Sărindar
GH. ZANEA

legale

Agentul a consimțit cu greu să întîrzie o zi, dar a cedat la argumentul «...mîncarea și băutura gratis, la restaurantul...».

Dar n-a ars hardughia nici în noaptea următoare. Se aprinsese puțin la acoperiș, însă a stins-o ploaia. Și iar au întîrziat degeaba pompierii. Și iar au plecat înapoi cu sacalele pline.

— Eu, dom'le primar, nu mai stau... a zis agentul de asigurări în dimineața următoare. Am focuri, incendii serioase, la care trebuie să constat pagube, nu ca...

— Dom'le! Deseară arde sigur! a spus iar primarul. Uite, e aici, de față, domnul căpitan Ciupitu, comandantul pompierilor. Arde dom'le căpitan?

— Arde precis! Îi dau eu foc, 'mnezeii mă-sii! a dat asigurări căpitanul.

— Și dacă nu arde? mai stau degeaba o zi la Birlad? Eu plec... s-a înconțrat agentul.

— Dom'le agent! Arde la noapte! Nu pleca; altfel miine trebuie să vii înapoi...

— Nu arde...

— Arde! Sigur!

Agentul s-a lăsat greu, dar s-a lăsat.

Și căpitanul Ciupitu s-a ținut de cuvînt, iar subordonații lui, pompierii, n-au mai întîrziat degeaba; cînd au sosit, era acolo o pălăie și un fum — incendiu în lege.

FĂRĂ CUVINTE

AVRAM ANTON

«URZICA»

REVISTĂ BILUNARĂ DE
SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

COLTUȚUL FAMILIEI

FRED GHENĂDESCU

Lucaci

ADRIAN LUCACI